

Testamentul lui Dumnezeu

Teodor Erbiceanu - Joi, 17 noiembrie 2011 / gsm1888.ro

În Galateni 3:15-17 Duhul Sfânt, prin apostolul Pavel, dezvăluie faptul tulburător că există un Testament al lui Dumnezeu (parafrază):

„Fraților, să vă dau un exemplu din viața omului. Atunci când o persoană își face testamentul, o dată ce acest testament este semnat și confirmat, nimeni nu-l mai poate anula sau modifica. Făgăduințele din testament i-au fost făcute lui ‚Avraam și seminței lui,‘ adică lui Avraam și lui Isus din Nazaret. Iată ce vreau să zic cu aceasta: Un testament pe care l-a confirmat Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca prevederile testamentului, făgăduințele lui, să fie anulate de Legea dată la Sinai cu 430 de ani mai târziu.”

Orice testament implică un testatar, moștenitori și o avere. Testamentarul este Dumnezeu Însuși, Creatorul universului. Moștenitorii sunt două persoane, Avraam și Isus din Nazaret, iar averea este ceea ce vor primi cei doi prin testament: „Acum, făgăduințele au fost făcute ‚lui Avraam și seminței lui.‘ Nu zice: ‚și semințelor‘ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ‚și seminței tale,‘ adică Hristos” (Galateni 3:16).

Pavel declară că acest Testament este absolut valabil, întrucât a fost semnat și confirmat de Dumnezeu într-un moment foarte special, în fața notarului. Dumnezeu a luat ca martori toate ființele necăzute în păcat, întreg universul. Lucrul acesta s-a întâmplat pe muntele Moria atunci când Dumnezeu i-a jurat lui Avraam, că-l va face moștenitor pe el și pe unica lui sămânță, Isus din Nazaret:

„Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine Însuși și a zis: ‚Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța.‘

„Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei.

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, moștenitorii să găsească o puternică îmbărbătare, să apuce nădejdea care le era pusă înainte” (Evrei 6:13-19).

Lucrul acesta este uluitor. Dumnezeu vine cu Testamentul Său în fața întregului univers și zice: „Vreau să îi trec pe Avraam și pe Isus din Nazaret în testamentul Meu. Vreau să-i fac moștenitori!” Și își semnează testamentul: „*Pe Mine Însumi jur*, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult... Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta!” (Geneza 22:16-18).

Avraam este moștenitor, Isus din Nazaret este moștenitor. Și nu avem nici o autoritate să-L facem pe Isus Testamentar. Duhul Sfânt, prin apostolul Pavel Îl declară moștenitor: „Dumnezeu la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evrei 1:2). Isus Însuși în pilda viei Se declară moștenitor: „Vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: ‚Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm” (Matei 21:38).

Isus este moștenitorul, NU Testamentarul!

Dacă Avraam și Isus au fost trecuți în testamentul lui Dumnezeu, cum putem primi și noi, la fel ca ei, Canaanul ceresc în stăpânire veșnică, și, mai presus de toate, părtășia cu Dumnezeu? Cum putem fi noi salvați?

Pentru noi Dumnezeu a prevăzut actul adopției:

„Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege... pentru ca să căpătăm *înfierea*. Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: ‚Ava,’ adică: ‚Tată!’ Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu” (Galateni 4:4-6).

Avraam și Isus din Nazaret sunt trecuți în testamentul lui Dumnezeu cu drepturi depline asupra averii Tatălui. Lor le-au fost făcute făgăduințele. Dar, prin actul adopției, Dumnezeu ne înfiază, ne adoptă, și ne face și pe noi moștenitori, în Hristos, cu aceleași drepturi ca și Avraam și Isus. Noi, copiii înfiați, suntem trecuți și noi în testamentul lui Dumnezeu, făcuți beneficiari ai averii prevăzute:

„Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești și moștenitor.”

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:16-17).

Și acum urmează lucrul cel mai grozav:

„Acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nicio putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut” (Evrei 9:16-17).

Moștenitorii nu intră în posesia moștenirii decât după moartea Autorului Testamentului. Nici Avraam, nici Isus din Nazaret, nici noi, nimeni nu primește nimic decât după moartea Testamentarului. „Trebuie *neapărat* să aibă loc moartea celui ce l-a făcut.” Dumnezeu trebuie să moară. Acest lucru este „*neapărat*” dacă El vrea ca Avraam, Isus din Nazaret sau noi să primim vreodată moștenirea.

Mai mult, El trebuie să moară definitiv, pentru totdeauna, de moartea a doua, căci dacă moare și apoi învie, trăind în continuare, testamentul „n-are nicio putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.” Testamentul cere ca Dumnezeu să moară definitiv, pentru totdeauna, de moartea veșnică, moartea a doua din care nu mai există înviere. Testamentul cere ca Dumnezeu să dispară veșnic din univers.

Versetul de aur, Ioan 3:16 spune că Dumnezeu, mai precis Una dintre Persoanele Dumnezeirii a dispărut veșnic din univers pentru ca moștenitorii, Avraam, Isus din Nazaret și noi, să putem intra în posesia moștenirii. Cel mai cunoscut verset din Biblie s-ar putea să fie și cel mai neînțeles: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul

Lui Fiu.” Chiar Unul dintre moștenitori, moștenitorul Isus, declară - și declarația Lui este vrednică de crezare - că Dumnezeu „a dat.” Și când dai, nu mai ai!

Ioan 3:16 nu spune că Dumnezeu L-a „împrumutat,” nici că L-a „închiriat” omenirii sau morții, ci că L-a „dat” morții definitiv și veșnic pe Fiul Său, A Doua Persoană a Dumnezeirii. Prin urmare Fiul Său, A Doua Persoană a Dumnezeirii, a murit veșnic, de moartea a doua. El nu mai există astăzi în univers!

El a murit la întemeierea lumii, mai precis la apariția păcatului în univers prin Satana și îngerii atrași în rebeliunea lui, căci El este Mielul „care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8, KJV).

Și atunci cine este Avraam, cine este Isus din Nazaret, cine suntem noi? Membrii ai rasei umane, născuți pe acest pământ, moștenitori ai testamentului lui Dumnezeu.

„Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica *din mijlocul tău, dintre frații tăi*, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronom 18:15). Isus este un membru al rasei umane, ridicat din mijlocul nostru, dintre frații noștri, din sămânța lui David. La naștere El a fost făcut un templu al Duhului Sfânt, o locuință a Tatălui (Ioan 2:19-21; Ioan 14:10), și, pentru că în viață a iubit neprihănirea și a urât nelegiuirea (Evrei 1:9), Dumnezeu „L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor” și astfel a ajuns „cu atât mai presus de îngeri cu cât *a moștenit* un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evrei 1:2,4). La înălțare „Omul Isus Hristos,” Isus Unsul (1 Timotei 2:5), a moștenit Numele, adică poziția și autoritatea Celei de-a doua Persoane a Dumnezeirii care a murit veșnic. Isus din Nazaret a moștenit tronul lui Dumnezeu, a fost așezat pe locul gol, lăsat liber prin dispariția veșnică, moartea Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii.

Privită în cadrul mării controversate, moștenirea din testamentul lui Dumnezeu nu este vila noastră de aur din Noul Ierusalim ceresc, nici măcar tronul lui Dumnezeu, pe care unii dintre noi vom ajunge precum a ajuns și Isus (Apocalipsa 3:21), ci părtășia cu natura divină, divinitatea așezată în locul ei de drept, templul inimii noastre (DA 161).

Iar „un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după 430 de ani” (Galateni 3:17). Cu alte cuvinte, părtășia cu natura divină nu se obține prin procesul evolutiv al păzirii Legii pe parcursul întregii vieți, ci este darul lui Dumnezeu prevăzut în Testament, actul creator al lui Dumnezeu, primit instantaneu prin credința în Ziua Ispășirii.

Acesta este Testamentul lui Dumnezeu!
